

VII INCONTRO
MONDIALE
DELLE FAMIGLIE
MILANO 2012

Príhovory Benedikta XVI.

**7. svetové stretnutie rodín
Rodina: práca a sviatok**

LA FAMIGLIA:

IL LAVORO E LA FESTA

30 MAGGIO A DOMENICA 3 GIUGNO

Miláno 3. júna (RV/TK KBS) - Metropolia Lombardie Miláno bola od stredy 30. mája do nedele 3. júna 2012 dejiskom VII. svetového stretnutia rodín. Na podujatí, ktoré navštívil i Benedikt XVI.

VII. svetové stretnutie rodín sa konalo na tému Rodina: práca a sviatok. Otvoril ho medzinárodný teologicko-pastoračný kongres. Zo strany Katolíckej cirkvi predstavoval najrozsiahlejšiu a najkomplexnejšiu ponuku úvah na témy týkajúcich sa práce a sviatkov z pohľadu rodiny. Spolu s kongresom sa konal Kongres detí, iniciatíva Medzinárodný rodinný veľtrh – prezentácia aktivít pro-rodinných hnutí, združení, inštitúcií a knižnica, ktorá bola k dispozícii počas trvania stretnutia.

1 Deň kongresu:

Medzinárodný teologicko-pastoračný kongres, ktorý otvoril milánsky arcibiskup kardinál Angelo Scola, otvoril 7. svetové stretnutie rodín v Miláne. Na kongrese, vystúpilo 111 rečníkov – biskupov, intelektuálov, akademikov a odborníkov v jednotlivých oblastiach – z 27 krajín. Tento kongres predstavuje zo strany Katolíckej cirkvi najrozsiahlejšiu a najkomplexnejšiu ponuku úvah na témy týkajúcich sa práce a sviatkov z pohľadu rodiny. Program a jednotlivé príspevky môžu záujemcovia nájsť na oficiálnych stránkach www.family2012.com. Do lombardskej metropoly, kde bude osobne prítomných aj takmer dvesto Slovákov, dorazí v piatok 1. júna Svätý Otec.

2. Deň kongresu:

Po štvrtkovej prezentácii výskumu s názvom „Rodina zdrojom spoločnosti“, ktorý sponzorovala Pápežská rada pre rodinu, sa potvrdilo, že kompletne rodiny pozostávajúce z otca, matky a detí sú základnými piliermi občianskej spoločnosti, i keď ich úloha nie je vždy docenená. Ukázalo sa, že takáto rodina poskytuje viac uspokojenia aj pre seba samú, pretože vytvára väčší ľudský a sociálny kapitál.

V súčasnej kultúre spotreby a financií je podľa profesora Luigina Bruna, docenta politickej ekonómie na milánskej univerzite a jedného z hlavných rečníkov kongresu, nevyhnutné navrátiť sa k chápaniu rodiny, práce a odpočinku, ako spoločne na seba vplývajúcich faktorov. Ako v súčasnosti spojiť rodinu a prácu z pohľadu viery, bola základná otázka, ktorú si dnes na kongrese položil kardinál Dionigi Tettamanzi. Pred niekoľkými tisíckami ľudí z piatich kontinentov rozvinul obraz, ktorý ponúkajú staroveké slová Svätého písma a modernejšie sociálne učenie Cirkvi: *„Milovať a pracovať, spoločne oddychovať, sú naozaj základné prvky rodinného života. Bez tejto skutočnosti by nebolo ľudstvo, ani rodina, život, ani rozvoj nového sveta, humanizovaného a neustále zdokonaľovaného láskou a doménou človeka.“* Kardinál podotkol, že práve rodina by mala dodržiavať odpočinok, ako znak *„skutočného oslobodenia sa od práce“*, ako od istého druhu *„lopoty, otroctva, zreteľného odcudzenia sa“*.

Na kongrese vystúpil i kardinál Dionigi Tettamanzi, ktorý sa zameral na možnosť spojiť rodinu a prácu z pohľadu viery. Podľa neho tu nejde len *„o otázku ekonomickú, keďže*

práca predstavuje aktívne zaradenie sa do štruktúry spoločnosti“ a nesie zodpovedný podiel na budovaní mesta, ale poznamenal, že ak je rodina odstavená mimo tejto skutočnosti, vedie ju to „k vyhybaniu sa otvoreným a svetlým priestorom, v ktorých sa ľudia stretávajú, pretkávajú vzťahy, vstupujú do života spoločnosti“. Kardinál upozornil na problém nedostatku práce v mnohých častiach sveta. Počet mladých z celkového počtu nezamestnaných dnes vo vyspelých krajinách predstavuje až 80 %. Práve tzv. zákony trhu by podľa neho mali byť rovnaké, regulované, pretože „nie človek je tu pre trh, ale trh je pre človeka“. „Kto sa angažuje v politike a v odboroch, musí vedieť načúvať nielen logike 'ekonomickej efektívnosti', ale tiež 'ľudskej účinnosti' ako pestovaniu medziľudských vzťahov najpríznačnejších pre oblasť rodiny a širšie sociálne štruktúry,“ uviedol kardinál Tettamanzi.

Týmto spôsobom by podľa neho mohli byť – v harmonickom kontexte – zaistené aspekty lásky a práce, ktoré tvoria spoločne s oddychom skutočné základné prvky rodinného života: *„Čas práce v skutočnosti nevyhnutne odlišuje a rozdeľuje; keď sa však oddychuje a slávi, tie isté sociálne nerovnosti sa zdajú oslabené: udomáčuje sa, zdieľa sa, komunikuje sa (...) Áno, potrebujeme, a dnes ešte viac ako včera, čas na oddych prežívaný celou rodinou, pretože ten je dôležitý a nevyhnutný k jej sociálnemu a vzdelávaciemu profilu.“*

Nevyhnutnosť podpory inštitútu rodiny, a predovšetkým jeho dôstojnosti, pripomenul počas krátkej diskusie aj kardinál Angelo Bagnasco, janovský arcibiskup. Ako povedal, dôležité je budovať takú kultúru, ktorá má *„v úcte rodinu založenú na manželstve“*.

Na kongrese vystúpili aj viacerí politici vrátane španielskeho europoslancu Jaimeho Mayora Oreju, írskeho poslanca Jima Walsha či argentínskej političky Liliane Negrateovej. Tí sa zhodli na potrebe osobného záväzku politikov v prospech rodiny, ako skutočného lieku na ekonomickú krízu a krízu hodnôt.

BENEDIKT XVI. V MILÁNE - 1. DEŇ

Potom, ako sa v piatok predpoludním skončil kongres, rodiny z celého sveta a veriaci z milánskej arcidiecézy očakávali prilet Petrovho nástupcu. Pápežský špeciál pristál okolo piatej hodiny popoludní po hodinovom lete z Ríma na milánskom letisku Linate. Svätého Otca po prilete pozdravili milánski cirkevní a štátni predstavitelia, a potom papamobilom prešiel do centra mesta, kde sa od pol šiestej večer uskutočnilo prvé stretnutie s obyvateľmi lombardskej metropoly. Príhovoru Benedikta XVI. predchádzali príhovory milánskeho starostu Giuliana Pisapia a arcibiskupa kardinála Angela Scola.

„Siedme svetové stretnutie rodín mi ponúka milú príležitosť navštíviť vaše mesto a obnoviť úzke a pevné putá, ktoré spájajú ambroziánsku komunitu s cirkvou Ríma a nástupcom sv. Petra,“ povedal Benedikt XVI. Osobitná identita Milána podľa neho nemá viesť k izolovanosti alebo separácii, uzatvoriac ho do seba samého. *„Práve naopak, zachovajúc si svoje korene a osobitosť svojich dejín je povolané hľadiť do budúcnosti s nádejou, pestujúc intímne a pobádajúce spojenie so životom celého Talianska a Európy. V jasnom odlíšení úloh a cieľov, Miláno pozitívnym spôsobom „laické“ a Miláno viery sú pozvané k vytváraniu spoločného dobra,“* uviedol Svätý Otec.

Príhovor Svätého Otca po príchode do Milána

Pán starosta,
vážení občianski predstavitelia, ctihodní bratia v biskupskej a kňazskej službe,
drahí bratia a sestry milánskej arcidiecézy!

Srdečne pozdravujem všetkých vás, ktorí ste sa tu zišli v takom počte, ako aj vás, ktorí sledujete túto udalosť prostredníctvom rádia a televízie. Ďakujem vám za vaše vrúcne prijatie! Ďakujem pánovi starostovi za srdečné privítanie. Úprimne pozdravujem zástupcu vlády, zástupcu regiónu a provincie, ako aj civilných a vojenských inštitúcií a ďakujem za poskytnutú pomoc pri príprave tejto návštevy.

Som veľmi rád, že tu dnes môžem byť medzi vami a ďakujem Bohu, že mi dal príležitosť navštíviť vaše slávne mesto. Moje prvé stretnutie s Milánčanmi sa koná na hlavnom námestí Piazza del Duomo, v srdci Milána, kde stojí jeho významný symbol, milánsky Dóm. Svojimi vežami pozýva hľadiť hore, smerom k Bohu. Takýto pohľad k nebu bol pre Miláno vždy charakteristický a dovolil mu odpovedať na jeho povolanie: byť križovatkou – Mediolanum – pre ľudí a kultúry. Mesto týmto spôsobom vedelo rozumne spájať hrdosť k vlastnej identite so schopnosťou prijímať každý pozitívny príspevok, ktorý mu v priebehu dejín bol ponúknutý. Aj dnes je Miláno povolané znovu objaviť túto svoju pozitívnu úlohu, posla rozvoja a pokoja pre celé Taliansko. Moje srdečné „ďakujem“ osobitne adresujem pastierovi tejto arcidiecézy, kardinálovi Angelovi Scolovi za prijatie a slová, ktorými sa na mňa obrátil v mene diecézneho spoločenstva. Spolu s ním pozdravujem pomocných biskupov a jeho predchodcov, kardinála Dionigi Tettamanziho a kardinála Carla Mariu Martiniho.

Osobitne pozdravujem zástupcov rodín pochádzajúcich z celého sveta, ktoré sa zúčastňujú na 7. svetovom stretnutí. Zvlášť myslím na tých, ktorí potrebujú pomoc a posilu, a ktorých trápia rozličné ťažkosti: osamelých alebo nachádzajúcich sa v ťažkostiach, nezamestnaných, chorých, uväznených alebo tých, ktorým chýba domov, alebo žijú v nedôstojných podmienkach. Nech nikomu z týchto bratov a sestier nechýba spoločný a neustály záujem komunity. V tomto zmysle vítam iniciatívu milánskej diecézy, skrze konkrétne činy pomoci rodinám postihnutým ekonomicko-finančnou krízou a za jej rýchlu aktivitu, spolu s celou cirkvou a talianskou spoločnosťou v pomoci ľuďom postihnutým zemetrasením v regióne Emilia Romagna. Tí sú v našich srdciach a našich modlitbách a ešte raz pozývam všetkých k veľkodušnej solidárnosti s nimi.

Siedme svetové stretnutie rodín mi ponúka milú príležitosť navštíviť vaše mesto a obnoviť úzke a pevné putá, ktoré spájajú ambroziánsku komunitu s cirkvou Ríma a nástupcom sv. Petra. Ako je známe, sv. Ambróz pochádzal z rímskej rodiny a uchovával vo svojom srdci vždy živé spojenie s večným mestom a cirkvou v Ríme poukazovaním a oslavovaním primátu biskupa, ktorý jej predsedá. V Petrovi – hovorí – „je základ Cirkvi a cirkevnej disciplíny“ (De virginitate, 16, 105); a ešte jedno významné vyhlásenie: „Kde je Peter, tam je Cirkev“ (Explanatio Psalmi 40, 30, 5). Pastoračná múdrosť a Ambrózovo učenie o pravovernej viere a o kresťanskom živote, zanechali nezmazateľnú stopu v univerzálnej cirkvi a osobitne poznačili milánsku cirkev, ktorá nikdy neprestala na to pamätať a zachovávať jeho ducha. Ambroziánska cirkev uchovávajúc svoju výsadu rítu a výrazov vlastných jedinej viere je povolaná, aby žila v plnej katolíckosti jedinej Cirkvi, aby o nej svedčila a obohacovala ju.

Hlboký cirkevný zmysel a úprimná náklonnosť k spoločenstvu s Petrovým nástupcom sú súčasťou bohatstva a identity vašej cirkvi počas celej jej existencie a ukazujú sa žiarivým spôsobom v postavách veľkých pastierov, ktorí ju viedli. Predovšetkým v Karlovi Boromejskom. Synovi vašej zeme. Ako povedal Boží služobník Pavol VI.: „On bol ten, kto formoval svedomie a zvyky ľudí“ (Discurso ai Milanesi, 18.3.1968); bol ním predovšetkým tým, že široko, húževnato a pevne aplikoval reformy Tridentského koncilu, prostredníctvom inštitúcií, počnúc seminármi a jeho bezmedznou pastoračnou starostlivosťou, zakorenenou v hlbokom spojení s Bohom, sprevádzanou príkladným životom. Spolu so svätými Ambrózom a Karlom chcem pripomenúť ďalších vynikajúcich pastierov, ktorí svojou svätosťou a cirkevnou náukou obohatili milánsku cirkev. Blahoslavený kardinál Andrea Carlo Ferrari, apoštol katechézy a oratórií, promótor sociálnej obnovy v kresťanskom zmysle. Blahoslavený Alfredo Ildefonso Schuster, „kardinál modlitby“. Neúnavný pastier, ktorý daroval celého seba pre svojich veriacich. Okrem toho chcem spomenúť dvoch milánskych arcibiskupov, ktorí sa stali pápežmi: Achille Ratti, pápež Pius XI., ktorého odhodlanosť viedla až k pozitívnemu vyriešeniu Rímskej otázky a vytvoreniu Mestského štátu Vatikán; a božieho služobníka Giovanniho Battistu Montiniho, Pavla VI. dobrého a múdreho, ktorý svojou skúsenou rukou dokázal viesť k úspešnému završeniu Druhý vatikánsky koncil. V Ambroziánskej cirkvi dozrelo viacero veľmi význačných duchovných plodov pre našu dobu. Medzi všetkými chcem spomenúť práve v pohľade na rodiny, svätú Giannu Berettu Mollovú, manželku a matku, ženu angažujúcu sa v cirkevnej aj civilnej oblasti, ktorá nechala zažiť krásu a radosť z viery, nádeje a lásky.

Drahí priatelia, vaše dejiny sú bohaté na kultúru a vieru. Toto bohatstvo ovplyvnilo umenie, hudbu, literatúru, kultúru, priemysel, politiku, šport, iniciatívy spojené so solidaritou Milána a celej arcidiecézy. Teraz je na vás, dedičoch tejto slávnej minulosti a duchovného vlastníctva neoceniteľnej hodnoty, aby ste sa snažili odovzdať budúcim generáciám pochodeň žiarivej tradície. Veľmi dobre viete ako je potrebné zahrnúť do súčasného kultúrneho kontextu kvas evanjelia. Viera v Ježiša Krista, ktorý za nás zomrel a vstal z mŕtvych, žijúceho uprostred nás, musí viesť celý náš život, osobný a komunitný, súkromný a verejný takým spôsobom, aby vytvoril stabilný a autentický „blahobyť“, vychádzajúc z rodiny, ktorú treba znovu vidieť ako základné dedičstvo ľudstva, symbol pravej a stabilnej kultúry, ktorá slúži človeku. Osobitná identita Milána nemá viesť k izolovanosti alebo separácii, uzatvoriac ho do seba samého. Práve naopak, zachovajúc si svoje korene a osobitosť svojich dejín je povolané hľadiť do budúcnosti s nádejou, pestujúc intímne a pobádajúce spojenie so životom celého Talianska a Európy. V jasnom odlíšení úloh a cieľov, Miláno pozitívnym spôsobom „laické“ a Miláno viery sú pozvané k vytváraniu spoločného dobra.

Drahí bratia a sestry, ešte raz ďakujem za vaše prijatie! Zverujem vás do ochrany Panny Márie, aby z najvyššej veže Dómu materinsky bdela dňom i nocou nad týmto mestom. Všetkým vám, ktorých držím vo svojom objatí, udeľujem svoje požehnanie.

Preložil: Jozef Šofranko SJ

<http://www.tkkbs.sk/view.php?cislocclanku=20120602004>

Z Dómskeho námestia sa Svätý Otec potom po krátkej zastávke na arcibiskupstve odobral do divadla La Scala. Hlava Katolíckej cirkvi navštívila tento prestížny stánok opernej a symfonickej hudby po 29 rokoch. Bl. Ján Pavol II. tu zavítal 21. mája 1983 pri príležitosti osláv sv. Karla Boromejského. Benedikt XVI. si vypočul prevedenie Beethovenovej Deviatej symfónie. Po skončení koncertu sa Benedikt XVI. obrátil k prítomným s poďakovaním.

Príhovor Benedikta XVI. na koncerte v La Scale

Otcovia kardináli, vážení občianski predstavitelia, ctihodní bratia v biskupskej a kňazskej službe, drahí delegáti 7. svetového stretnutia rodín!

Na tomto historickom mieste chcem v prvom rade pripomenúť jednu udalosť: 11. mája 1946 Arturo Toscani zdvihol dirigentičku paličku a začal nezabudnuteľný koncert v zrekonštruovanej budove La Scala po hrôzostrašnej vojne. Hovorí sa, že veľký maestro hneď po príchode do Milána zamieril do tohto divadla a uprostred sály začal tlieskať, aby sa presvedčil, že sa akustika nezmenila. Potom, čo zistil, že je dokonalá povedal: „Toto je La Scala, je to vždy tá moja La Scala!“. V slovách „Toto je La Scala!“ vystihol zmysel tohto priestoru, operného chrámu, hudobného a kultúrneho priestoru nielen pre Miláno a Taliansko, ale pre celý svet. La Scala je hlbokým spôsobom spojená s Milánom, je jedným z najslávnejších monumentov. Chcel by som pripomenúť máj roku 1946, keď sa rekonštrukcia La Scaly stala znamením nádeje pre znovuoobnovenie života celého mesta po zničujúcej vojne. Je pre mňa cťou byť tu s vami a zažiť prostredníctvom tohto nádherného koncertu moment povznesenia duše. Ďakujem starostovi Giulianovi Pisapiovi, generálnemu manažérovi doktorovi Stéphanovi Lissnerovi za prípravu tohto večera, ale predovšetkým orchestru a chóru La Scaly, štyrom sólistom a majstrovi Danielovi Barenboimovi za intenzívnu interpretáciu jedného z vrcholných diel hudobných dejín. Úvod deviatej symfónie Ludwiga van Beethovena je dlhý a komplexný, ale od prvých slávnych šestnástich taktov prvej vety sa vytvára ovzdušie očakávania niečoho veľkého a toto očakávanie je naplnené.

Beethoven, i keď v podstate nasledoval tradičné formy a jazyk klasickej symfónie, dáva pocítiť niečo nové v nebvávanej šírke predchádzajúcich operných taktov, čo sa potvrdzuje záverečnou časťou uvedenou veľkou disharmóniou, z ktorej sa vyčleňuje recitál so slávnymi slovami „Ó priatelia, nie tieto tóny, ale iné zaintonujme viac atraktívnejšie a radostnejšie“, slová, ktoré v istom zmysle „obracajú list“ a uvádzajú základnú tému Ódy na radosť. Je to ideálna vízia toho ľudstva, ktoré Beethoven vykresľuje svojou hudbou: „Aktívna radosť v bratstve a vzájomnej láske pod Božím otcovským pohľadom“ (Ján z Kríža). Radosť, ktorú Beethoven ospevuje, nie je v doslovnom zmysle kresťanská, je však radosťou bratského spolunažívania národov, víťazstva nad egoizmom a je túžbou po tom, aby cesta ľudstva bola poznačená láskou, je takmer pozvaním, ktorým sa obracia na všetkých, a ktoré smeruje ponad každú bariéru a rozdelenie.

Nad týmto koncertom, ktorý mal byť radostnou oslavou pri príležitosti stretnutia ľudí z takmer všetkých národov, visí tiež zemetrasenia, ktoré so sebou prinieslo veľké

utrpenie mnohým obyvateľom našej krajiny. Schillerove slová prevzaté z Ódy na radosť pre nás vyznievajú akoby boli prázdne, akoby ani neboli pravdivé. V skutočnosti nevidíme jasné iskry bohov, hlas elyzejskej dcéry. Nie sme ohnivo zapálení, ale paralyzovaní bolesťou z toľkej až nepochopiteľnej skazy, ktorá si vyžiadala ľudské životy, ktorá vzala mnohým domov a prístrešie. Aj hypotéza, že nad hviezdny nebom musí prebývať dobrý otec, je v tejto chvíli diskutabilná. Dobrý otec je iba nad hviezdnu oblohou? Neprichádza jeho dobrota sem dole až k nám? Hľadáme Boha, ktorý netróni niekde v diaľke, ale vstupuje do nášho života a do nášho utrpenia.

V tejto chvíli by sme mali spojiť Beethovenove slová „Priatelia, nie tieto tóny...“ práve so Schillerovými. Nie tieto tóny. Nepotrebujeme nejaký nereálny prejav o vzdialenom Bohu a nezáväznom bratstve. Hľadáme Boha, ktorý je blízko. Hľadáme bratstvo, ktoré uprostred útrap, podporí druhého a tak pomáha kráčať ďalej. Po tomto koncerte mnohí pôjdu na eucharistickú adoráciu – k Bohu, ktorý vstúpil do nášho utrpenia a koná tak naďalej. K Bohu, ktorý trpí spolu s nami a za nás a takýmto spôsobom urobil mužov a ženy schopnými zdieľať utrpenie druhého a premeniť ho na lásku. Práve k tomuto sme pozývaní týmto koncertom.

Ešte raz ďakujem Orchestru a Chóru divadla La Scala, sólistom a všetkým tým, ktorí umožnili zrealizovať túto udalosť. Ďakujem majstrovi Danielovi Barenboimovi, že výberom Beethovenovej 9. symfónie nám dovoľuje odoslať posolstvo prostredníctvom hudby, ktorá potvrdzuje základnú hodnotu solidarity, bratstva a pokoja. Myslím si, že toto posolstvo je cenné i pre rodinu, **pretože v rodine sa po prvýkrát zakusuje to, že človek nie je stvorený, aby žil uzatvorený v sebe samom, ale vo vzťahu s inými. V rodine sa učí, že žiť vo vzťahu ako takom neznamená postaviť seba do centra a nechať sa viesť egoizmom, ale znamená darovať sa. V rodine sa začína zapáľovať v srdci svetlo pokoja, ktoré osvecuje tento náš svet.** Ďakujem všetkým za chvíle, ktoré sme spolu prežili.

Preložil: Jozef Šofranko SJ

<http://www.tkkbs.sk/view.php?cisloclanku=20120602008>

BENEDIKT XVI. V MILÁNE - 2. DEŇ

Program druhého dňa návštevy Benedikta XVI. v Miláne sa začal predpoludňajšou modlitbou liturgie hodín v Milánskom dóme, kde sa Svätý Otec prihovoril kňazom, rehoľníkom, rehoľným sestrám a seminaristom. Nechýbali ani klauzúrne sestry tejto najväčšej talianskej arcidiecézy, ktorá - ako Svätý Otec pripomenul v úvode svojho prihovoru - dala Cirkvi niekoľko vynikajúcich osobností ako napríklad sv. Ambróza či Karla Boromejského, ktorého ostatky si uctil po skončení liturgie hodín v krypte pod hlavným oltárom.

Príhovor Benedikta XVI. kňazom a zasväteným v Miláne

Drahí bratia a sestry!

Zišli sme sa na modlitbe odpovedajúc na pozvanie ambroziánskeho hymnu modlitby predpoludním: «On o deviatej hodine začína trpieť nevinne». Je to jasný náznak milujúcej poslušnosti Krista Otcovej vôli. Veľkonočné tajomstvo dalo začiatok novým časom: smrť a vzkriesenie Krista navráti ľudstvu nevinnosť a z nej vytryskne radosť. Hymnus skutočne pokračuje: «Tu sa začína epocha Kristovej spásy – Hinc iam beata tempora coepere Christi gratia».

Zhromaždili sme sa v bazilike, katedrále, v tomto dóme, ktorý je naozaj srdcom Milána. Odtiaľto myseľ zachádza na rozľahlú ambroziánsku arcidiecézu, ktorá v minulých storočiach, ale a aj v nedávnom čase dala Cirkvi ľudí vyznačujúcich sa svätosťou života a službou ako sv. Amróz, sv. Karol a niektorí pápeži ako Pius XI. a Boží služobník Pavol VI. či blahoslavení kardináli Andrea Carlo Ferrari a Alfredo Ildefonso Schuster.

Som veľmi rád, že môžem chvíľu zotrvať s vami! Obraciam sa s vrúcnyim pozdravom ku všetkým a na každého osobitne a chcel by som to urobiť mimoriadnym spôsobom voči tým, ktorí sú chorí a nevládni pre starobu. Pozdravujem zo srdca vášho arcibiskupa, kardinála Angela Scolu a ďakujem mu za privetivé slová; pozdravujem s láskou vašich emeritných pastierov, kardinálov Carla Mariu Martiniho a Dionigiho Tettamanziho spolu s ďalšími tu prítomnými kardinálmi a biskupmi. V tejto chvíli prežívame tajomstvo Cirkvi v jej vyššom vyjadrení skrze liturgickú modlitbu. Naše pery, naše srdcia a naše mysle sú v modlitbe Cirkvi tlmočníkmi potrieb a dychtivých túžob celého ľudstva. Slovan Žalmu 119 sme vzývali Pána v mene všetkých ľudí: «Nakloň mi srdce k svojej náuke ... Pane, nech zostúpi na mňa tvoje zmilovanie». Denná modlitba liturgie hodín je základnou úlohou kňazskej služby v Cirkvi. Aj skrze posvätné oficium, ktoré je pokračovaním ústredného tajomstva Eucharistie počas dňa, sú kňazi osobitným spôsobom zjednocovaní s Pánom Ježišom, živým a pôsobiacim v tomto čase.

Kňazstvo, aký vzácny dar! Vy, drahí seminaristi, ktorí sa pripravujete na jeho prijatie, učte sa oceňovať ho už odteraz a prežívajte s nasadením toto vzácné obdobie v seminári. Arcibiskup Montini počas vysviacky roku 1958 práve v tomto Dóme povedal: «Začína sa kňazský život: poéma, dráma, nové tajomstvo... zdroj neustálej meditácie ... stály predmet objavovania a žasnutia; kňazstvo je stále novým a krásnym pre toho, kto mu venuje milujúcu pozornosť ..., je poznávaním Božieho pôsobenia v nás» (Omelia per l'Ordinazione di 46 Sacerdoti, 21 giugno 1958).

Ak sa Kristus zveruje do rúk kňaza, aby zveľadľoval svoju Cirkev, ten sa zase musí úplne spoliehať na neho: láska k Pánu Ježišovi je dušou a koreňom kňazskej služby, ako to oznámil, keď zveril Petrovi poslanie pásť jeho stádo: «Šimon ..., miluješ ma viac ako títo? ... Pas moje baránky (porov. Jn 21,15)».

Druhý vatikánsky koncil pripomenul, že Kristus «zostane vždy princípom a zdrojom jednoty života kňazov. Pre jej dosiahnutie sa oni musia zjednotiť s ním v objavovaní Otcovej vôle a v darovaní seba samých im zverenému stádu. Takto, zastupujúc Dobrého

pastiera, uprostred vykonávania pastoračných úkonov milosrdenstva nájdú puto kňazskej dokonalosti, ktorá prinesie jednotu do ich života a aktivity» (Decr. Presbyterorum Ordinis, 14). **Neexistuje rozpor medzi dobrom osoby kňaza a jeho poslaním; naopak, pastoračná láska je zjednocujúcim prvkom života, ktorý vychádza zo stále dôvernejšieho vzťahu s Kristom v modlitbe, z prežívania úplného darovania sa stádu, tak, aby Boží ľud rástol v jednote s Bohom a bol prejavom jednoty Svätej Trojice.** Naozaj každá naša iniciatíva má za cieľ viesť veriacich k zjednoteniu s Pánom a k rastu cirkevného spoločenstva pre spásu sveta.

Žiarivým znakom tejto pastoračnej lásky a nerozdeleného srdca sú kňazský celibát a zasvätené panenstvo. Spievali sme hymnus sv. Ambróza: «Ak sa v tebe narodí Syn Boží, zachováš si život nepoškvrnený». «Priятие Krista – Christum suscipere» je motív, ktorý sa často opakuje v kázni svätého milánskeho biskupa: «Kto prijme Krista do súkromia svojho príbytku – hovorí – bude nasýtený najväčšími radosťami» (Expos. Evangelii sec. Lucam, V, 16). **Pán Ježiš bol jeho najväčším pôžitkom, hlavnou témou jeho myslenia a kázni a predovšetkým cieľom živej a dôvernej lásky. Niet pochyb o tom, že láska Ježiša je zmyslom života všetkých kresťanov, ale osobitný význam nadobúda pre kňaza v celibáte a pre toho, kto odpovedal na povolanie k zasvätenému životu: iba v Kristovi a stále v ňom budeme nachádzať zdroj a príklad pre každodenné opakovanie toho «áno» Božej vôli.** «Akými putami bol Kristus zviazaný?» – pýtal sa sv. Ambróz, ktorý s prekvapujúcou intenzitou kázal a kultivoval panenstvo v Cirkvi a podporoval tiež dôstojnosť žien. Odpovedal: «Nie s uzlami reťazí, ale putami lásky a citlivosťou duše» (De virginitate, 13, 77). A práve v jednej kázni pannám hovorí: «Kristus je pre nás všetkým: keď túžiš vyliečiť svoje zranenia, on je lekár; ak si sužovaný horúčkou, on je prameň; ak si stiesnený pre vinu, on je spravodlivosť; ak potrebuješ pomoc, on je sila; ak máš strach zo smrti, on je život; ak túžiš po nebi, on je cesta; ak sa predieraš tmou, on je svetlo; ak hľadáš nasýtenie, on je pokrm » (Ibid. 16, 99).

Drahí zasvätení bratia a sestry, ďakujem vám za vaše svedectvo a povzbudzujem vás: pozerajte na budúcnosť s nádejou spoliehajúc sa na Božiu vernosť a silu jeho milosti, ktorá je stále schopná robiť nové zázraky. Antifóny žalmov tejto soboty nás viedli ku kontemplovaniu tajomstva Panny Márie. V nej naozaj môžeme poznať «spôsob života panenského a chudobného, ktorý si vyvolil Kristus Pán a ktorý na seba prijala jeho panenská matka» (porov. Lumen gentium, 46), život v úplnej poslušnosti Božej vôli. Hymnus nám pripomenul slová Ježiša na kríži: Ježiš hovorí Panne Márii: «Žena, hľa tvoj syn» a Jánovi «Hľa, tvoja matka». Mária, matka Kristova rozširuje aj na nás svoje božské materstvo, aby ohlasovanie Slova a vysluhovanie sviatostí, kontemplatívny život a apoštolská činnosť v rozmanitých formách vytrvali bez únavy v odvážnej službe Bohu a pre budovanie Cirkvi.

V tejto chvíli je mi vzácnosťou vzdávať vďaky Bohu za zástupy ambroziánskych kňazov, rehoľníkov, rehoľníc, ktorí vložili svoju energiu do služby evanjelia, čo niekedy dosiahlo až vrcholnú obeť života. Niektorí z nich boli navrhnutí na uctievanie a nasledovanie veriacimi aj v nedávnej dobe: blahoslavení kňazi Luigi Talamoni, Luigi Biraghi, Luigi Monza, Carlo Gnocchi, Serafino Morazzone; blahoslavení rehoľníci Giovanni Mazzucconi, Luigi Monti a Clemente Vismara, a rehoľníčky Maria Anna

Salaová a Enrichetta Alfieriová. Skrze ich spoločný príhovor prosme s dôverou Darcu všetkých darov, aby kňazskú službu urobil stále plodnou, aby posilňoval svedectvo zasvätených, žeby ukazovali svetu krásu darovania sa Kristovi a Cirkvi, a aby obnovil kresťanské rodiny podľa Božej predstavy, žeby boli miestami milosti a svätosti, pôdou úrodnou na povolania kňazské a k zasvätenému životu. Amen.

Preložila: sr. Jaroslava Kochjarová CJ

<http://www.tkkbs.sk/view.php?cislocclanku=20120602009>

Potom nasledovalo stretnutie so približne 70-tisíc birmovancami, ich rodičmi, birmovnými rodičmi a katechétmi na štadióne „Giuseppeho Meazzu“ v štvrti San Siro, ktorým sa prihovoral a pomodlil sa poludňajšiu modlitbu Anjel Pána. Tribúny, na ktoré vojde okolo 80-tisíc divákov, boli naplnené do posledného miesta a po príjazde Svätého Otca krátko pred dvanástou hodinou a úvodných slovách kardinála Scolu mohla začať bohoslužba slova uvedená krátkou scénkou a oživená početnými spevmi. Benedikt XVI. v závere programu nazvaného "Zajdi na hlbinu s Petrom" sa k mladým ľuďom obrátil s katechézou.

Príhovor Benedikta XVI. na štadióne San Siro v Miláne

Drahé dievčatá a chlapci!

Veľmi sa teším, že sa s vami môžem stretnúť počas mojej návštevy vášho mesta. Na tomto slávnom futbalovom štadióne ste dnes hlavnými hrdinami vy! Pozdravujem vášho arcibiskupa, kardinála Angela Scolu a ďakujem mu za slová, ktoré mi adresoval. Ďakujem aj donovi Samuelovi Marellimu. Pozdravujem vášho priateľa, ktorý ma, v mene vás všetkých, privítal. Som potešený, že môžem pozdraviť biskupských vikárov, ktorí vám v mene arcibiskupa vyslúžili alebo vyslúžia sviatosť birmovania. Osobitná vďaka patrí Nadácii milánskych oratórií, ktorá zorganizovala toto stretnutie, vašim kňazom, všetkým katechétom, vyučujúcim, krstným otcom a krstným mamám, a tým v jednotlivých farských spoločenstvách, ktorí boli vašimi sprievodcami cestou a svedkami o viere vo vzkrieseného a živého Ježiša.

Vy, drahé deti, sa pripravujete na prijatie sviatosti birmovania alebo ste ju nedávno prijali. Viem, že máte za sebou dobrý formačný kurz, ktorý sa tento rok nazýva „Predstavenie Ducha“. Pomocou tejto cesty, v rôznych etapách, ste sa naučili rozpoznať nádherné veci, ktoré Duch Svätý vykonal a aj teraz koná vo vašom živote a vo všetkých tých, ktorí hovoria „áno“ Evanjeliu Pána Ježiša. Objavili ste veľkú hodnotu krstu, prvej zo sviatostí, vstupnej brány do kresťanského života. Prijali ste ho vďaka vašim rodičom, ktorí spoločne s krstnými rodičmi, vo vašom mene vyznali vieru a zaviazali sa vzdelávať vás vo viere. Toto bola pre vás – tak ako pre mňa pred dávny časom – veľká milosť. Od tej chvíle, ste sa znovuzrodení z vody a Ducha Svätého stali súčasťou rodiny Božích detí, stali ste sa kresťanmi, členmi Cirkvi.

Teraz ste podrástli a môžete povedať vaše „áno” Bohu, slobodné a vedomé „áno”. Sviatosť birmovania potvrdzuje krst a rozlieva vo vás Ducha Svätého. Vy sami, plní vd'ačnosti, máte teraz možnosť prijať jeho veľké dary, ktoré vám pomáhajú na ceste života, aby ste sa stali vernými a odvážnymi svedkami Ježiša. Dary Ducha sú naozaj nádherné, umožňujú vám formovať sa ako kresťania, prežívať evanjelium a stať sa aktívnymi členmi spoločenstva. Pripomeňme si spoločne tieto dary:

prvým z nich je múdrosť, ktorá vás vedie k objaveniu toho, aký dobrý a veľký je Pán a naplní váš život chuťou, pretože ste, ako povedal Ježiš „sol'ou zeme”;

d'alej dar rozumu, aby ste mohli do hĺbky pochopiť Božie slovo a pravdy viery;
potom dar rady, ktorý vás vedie k objaveniu Božieho plánu vo vašom živote;

dar sily, aby ste prekonali pokušenia zla a konali vždy dobro, aj keď vyžaduje obeť;
potom je tu aj dar poznania, ktorý učí objavovať v stvorenstve znamenia, Božiu stopu a tiež evanjeliom oživovať každodennú prácu;

d'alším darom je dar nábožnosti, ktorý v srdci udržuje pri živote oheň lásky k nášmu Pánovi, ktorý je na nebesiach, v podobe každodennej modlitby k nemu, s dôverou a láskou milovaných detí;

siedmym a posledným darom je bázeň voči Bohu, ktorá neznamená strach pred ním, ale pociťovanie hlbokého rešpektu voči nemu a túžbu vždy konať podľa jeho vôle.

Drahí mladí, celý kresťanský život je cestou, je o tom, ako prejsť cestu, ktorá stúpa na vrch v spoločnosti Ježiša; s týmito drahocennými darmi sa vaše priateľstvo s Ním stane ešte reálnejšie a bližšie. To sa nepretržite oživuje vo sviatosti Eucharistie, v ktorej prijímame jeho Telo a jeho Krv. Preto vás pozývam, aby ste sa stále radostne a verne zúčastňovali nedeľných svätých omší, keď sa celé spoločenstvo zjednocuje spoločne na modlitbách, aby ste počúvali Božie slovo a mali podiel na eucharistickej obete. Pristupujte tiež k sviatosti pokánia, k spovedi: je to stretnutie s Ježišom, ktorý odpúšťa naše hriechy a pomáha nám konať dobro. Nech potom nechýba vaša osobná každodenná modlitba. Naučte sa hovoriť s Pánom, zverte sa mu, zdieľajte s ním radosti a starosti, a proste o svetlo a podporu na vašej ceste.

Drahí priatelia, máte šťastie, že vo vašich farnostiach sú oratória. Oratórium, ako nám napovedá toto slovo, je miesto, kde sa modlí, ale tiež miesto, kde sa zotrváva v radosti z viery, vykonávajú katechézy, hrá sa, organizujú aktivity a ďalšie služby. Bud'te vytrvalými návštevníkmi vášho oratória, pre stále väčšie dozrievanie v poznaní a nasledovaní Pána! V rodine bud'te poslušní voči rodičom, počúvajte pokyny, ktoré vám dajú, aby ste sa ako Ježiš vzťahali „v múdrosti, veku a v obľube u Boha i u ľudí” (Lk 2, 51-52). Nakoniec nebud'te lenivými deťmi a mladými, ale usilovnými, predovšetkým čo sa týka štúdia: je to vaša každodenná povinnosť a veľká príležitosť, ktorá slúži k rastu. Bud'te ochotní a veľkorysí k ostatným, prekonávajúc pokušenia postaviť do centra seba samých, pretože egoizmus je nepriateľom radosti. Ak teraz vychutnávate krásu spoluúčasti na Ježišovom spoločenstve, môžete aj vy prispieť k jeho vzrastu a pozývať

d'alších, aby sa pridali. Dovoľte mi tiež povedať vám, že Pán vás každý deň, a aj dnes tu, vyzýva k veľkým veciam. Buďte otvorení tomu, čo vám našepkáva a ak vás volá nasledovať ho na ceste kňazstva alebo zasväteného života, neodmietajte ho! Ježiš naplní vaše srdce na celý život!

Drahí chlapci a dievčatá, hovorím vám jasne: majte veľké ideály, buďte svätými! Ale je možné byť svätými vo vašom veku? Odpoviem vám: samozrejme! To hovorí aj sv. Ambróz, veľký svätý vášho mesta, v jednom zo svojich diel: „Pre Krista je zrelý každý vek” (De virginitate 40). Dokazuje to predovšetkým svedectvo mnohých svätých, vašich rovesníkov, ako Dominika Savia alebo Márie Gorettiovej. **Svätosť je zvyčajnou cestou kresťana: nie je vyhradená pár vyvoleným, ale otvorená všetkým.** Samozrejme, so svetlom a silou Ducha Svätého! S pomocou našej Matky. Kto je našou Matkou? Je ňou Ježišova Matka Mária. Jej Ježiš zveril všetkých, predtým, než zomrel na kríži. Nech Panna Mária neprestajne ochraňuje krásu vášho „áno” Ježišovi, jej Synovi, veľkému a vernému priateľovi nášho života. Nech sa tak stane!

Preložila: Mária Fábryová

<http://www.tkkbs.sk/view.php?cislocianku=20120602010>

Popoludňajší program Benedikta XVI. zahŕňal stretnutie so stovkou predstaviteľmi štátnej správy, zástupcami armády a lombardskými podnikateľmi v Sala del trono v sídle Milánskeho arcibiskupstva. Svätý Otec v úvode evokoval politickú dráhu sv. Ambróza, ktorý z najvyššieho úradníka severotalianskej štátnej správy nastúpil na biskupský stolec. Zastavil sa pri niekoľkých princípoch, ktorými sa tento Učiteľ Cirkvi riadil pri správe vecí verejných.

Príhovor Benedikta XVI. pred civilnými autoritami

Vážený páni!

Som vám úprimne vďačný za toto stretnutie, ktoré odhaľuje prejavy vašej úcty a rešpektu voči Apoštolskej stolici, a mne ako pastierovi univerzálnej Cirkvi prináleží, aby som vám vyjadril ocenenie za starostlivú a chvályhodnú prácu, ktorou neustále podporujete civilné, sociálne a ekonomické blaho pracovitého milánskeho a lombardského obyvateľstva. Ďakujem kardinálovi Angelovi Scolovi, ktorý otvoril toto stretnutie. Vo svojom úctivom a srdečnom pozdrave myslím na vášho význačného predchodcu, na sv. Ambróza, guvernéra – consularis – provincií Liguria a Aemilia, so sídlom v kráľovskom meste Miláne. Meste, ktoré bolo križovatkou a cieľom mnohých – dnes hovoríme o európskom meste. Prv než bol zvolený za biskupa Mediolanum – neočakávaným spôsobom a proti svojej vôli, pretože sa cítil byť nepripravený –, bol tu správcom verejného poriadku a tiež sudcom. Slová, ktorými ho prefekt Probo vyslal za konzultora do Milána, sa mi zdajú veľmi priliehavé. Povedal mu: „Chod’ a konaj nie ako sudca, ale ako biskup“. Stal sa rozvážnym a osvieteným guvernérom, ktorý sa dokázal postaviť k výzvam s múdrosťou, dobrým zmyslom a autoritou, viediac prekonať kontrasty

a spájať rozdelených. Chcem sa na chvíľu zastaviť pri niektorých princípoch, podľa ktorých sa riadil, a ktoré sú cenné pre všetkých, ktorí sú povolani viesť veci verejné.

Vo svojom komentári na Lukášovo evanjelium sv. Ambróz pripomína, že „inštitúcia moci pochádza natoľko od Boha, že ten, kto ju vlastní je sám Božím služobníkom“ (Expositio Evangelii secundum Lucam, IV, 29). Tieto slová by sa mohli ľuďom tretieho tisícročia zdať veľmi zvláštnymi, ale oni jasne poukazujú na centrálnu pravdu o človeku, ktorý je pevným základom sociálneho spolužitia. Žiadna ľudská moc nemôže považovať seba samú za božskú, teda žiaden človek nie je pánom inému človeku. Ambróz to odvážne pripomína cisárovi, keď mu píše: „Aj ty, slávny cisár, si človek“ (Epistula 51,11).

Ďalší element môžeme nájsť v učení sv. Ambróza. Prvou vlastnosťou toho, kto vládne, je spravodlivosť, najväčšia verejná cnosť, pretože hľadá na dobro celej komunity. Avšak táto nestačí. Ambróz ju spája s druhou vlastnosťou: láskou k slobode, ktorú považuje za odlišujúci element medzi dobrými a zlými vládcami, pretože, ako môžeme čítať v jednom z jeho listov, „dobrí milujú slobodu, zavrhnúťiahodní otroctvo“ (Epistula 40, 2). Sloboda nie je privilegiom iba niekoľkých, ale právom všetkých, vzácne právo, ktoré civilné authority musia garantovať. Avšak sloboda neznamena ľubovôľu jednotlivca, ale znamená zodpovednosť každého. Tu sa nachádza jeden zo základných elementov laického štátu: zabezpečiť slobodu, aby všetci mohli predstaviť svoju víziu spoločného života, avšak vždy v rešpektovaní druhého a v rámci zákonov, ktorých cieľom je dobro všetkých.

Na druhej strane, v miere, akou sa prekonáva ponímanie konfesijného štátu, sa zreteľne javí, že jeho zákony musia brať odôvodnenie a silu z prirodzeného zákona, ktorý je základom primeraného poriadku rešpektujúceho ľudskú dôstojnosť, prekonávajúceho iba pozitivistické ponímanie, z ktorého sa nemôžu odvodiť návrhy, etického charakteru (porov. Príhovor v nemeckom Parlamente, 22. september 2011). Štát je v službe ochrany človeka a jeho „blahobytu“ v rozličných aspektoch, počnúc od práva na život, ktorého nikto nikdy nemôže byť pozbavený ani na základe vlastného rozhodnutia. Každý teda môže vidieť, ako legislatíva a činnosť štátnych inštitúcií musia byť v službe predovšetkým rodine. Štát je povolaný uznať vlastnú identitu rodiny, založenej na manželstve otvorenom životu, a rovnako uznať základné právo rodičov slobodne vychovávať a formovať deti podľa plánu, ktorý považujú za platný a relevantný. Rodina nie je slobodná, ak štát nepodporuje slobodu výchovy pre spoločné dobro celej spoločnosti.

Pri tomto ponímaní štátu, ktorý je tu pre občanov, sa javí cennou konštruktívna spolupráca s Cirkvou, bez pochyby nie pre zamieňanie cieľov a rozličných a odlišných úloh medzi civilnou a cirkevnou mocou, ale pre príspevok, ktorý Cirkev môže ponúknuť spoločnosti svojou skúsenosťou, náukou, tradíciou, svojimi inštitúciami a aktivitami, ktorými slúži ľudu. Stačí pohliadnuť na zástup svätých, ktorí sa vyznačili milosrdnou láskou, v škole a kultúre, v starostlivosti o chorých a marginalizovaných, ktorí slúžili a milovali takým spôsobom, ako sa slúži Pánovi. Táto tradícia pokračuje v prinášaní plodov: pracovitosť lombardských kresťanov v týchto oblastiach je veľmi živá a možno ešte významnejšia ako v minulosti. Kresťanské spoločenstvá vykonávajú túto činnosť nie

ako náhradu, ale ako slobodné vyjadrenie prekypujúcej Kristovej lásky a skúsenosti plnosti viery. Čas krízy, ktorou práve prechádzame, potrebuje okrem odvážnych technicko-politických rozhodnutí aj nezištnosť, ako som to už pripomenul: „Ľudské mesto nerastie len na vzťahoch práv a povinností, ale ešte viac a ešte skôr na vzťahoch nezištnosti, milosrdenstva a spoločenstva.“ (Enc. Caritas in veritate, 6).

Teraz môžeme prijať ďalšie vzácne pozvanie sv. Ambróza, ktorého vážny a napomínajúci obraz je vtkaný do milánskej zástavy. Od tých, ktorí chcú spolupracovať na vedení a administrácii verejných vecí, vyžaduje, aby sa stali milovanými. V diele *De officiis* píše: „To čo robí láska, nikdy nemôže urobiť strach. Nič nie je užitočnejšie ako byť milovaný“ (II, 29). Z druhej strany dôvod, ktorý niekedy hýbe a stimuluje vašu prítomnosť a námahu v rozličných oblastiach verejného života, nemôže byť nič iné, ako vôľa venovať sa dobru občanov, teda jasné vyjadrenie a evidentný znak lásky. Takto politika dosahuje svoje povýšenie, keď sa stáva vyššou formou dobročinnnej lásky.

Vážený páni! Prijmite tieto jednoduché myšlienky ako znak mojej hlbokkej úcty k inštitúciám, v ktorých slúžite a k vašej dôležitej práci. Nech vás, pri tejto úlohe, ochraňuje nebo, ktorej príslubom chce byť Apoštolské požehnanie, ktoré udeľujem vám, vašim spolupracovníkom a rodinám.

Preložil: Jozef Šofranko SJ

<http://www.tkkbs.sk/view.php?cislocclanku=20120602011>

Sobotný program vyvrcholil počas slávnostnej vigílie. V Severnom milánskom parku, zvanom „Bresso“, sa uskutočnil tzv. Festival svedectiev. Bol doplnený prehliadkou mladých talentov, ako aj vystúpením talianskych i zahraničných umelcov. Po príchode Svätého Otca prišli na rad svedectvá zúčastnených rodín a po nich rozhovor s Benediktom XVI. Stretnutie so Svätým Otcom otvoril predseda Pápežskej rady pre rodinu kardinál Ennio Antonelli. V priebehu tejto udalosti, mal pápež príležitosť vypočuť si rozličné svedectvá jednotlivých rodín a tiež odpovedal na ich otázky, ktoré boli veľmi osobné a aktuálne.

Prvú otázku Svätému Otcovi adresovala 7-ročná Cat Yen z Vietnamu, ktorá mu najprv predstavila svoju rodinu a požiadala ho, aby jej povedal o svojom detstve. Ten jej rozpovedal o radostných chvíľach v kruhu rodiny, o spoločnom prežívaní nedele a počúvaní hudby, o svojom otcovi a mame. Zdôraznil, že napriek chudobe a ťažkým časom bolo jeho detstvo prežívaním radosti. V závere povedal, že takto si predstavuje nebo. Preto si myslí a dúfa, že ide „domov“.

Druhé svedectvo a otázku, ktorá sa týkala nerozlučnosti manželstva, predniesli snúbenci z Madagaskaru. Svätý Otec vo svojej odpovedi poukázal na nádhru prvotnej zamilovanosti, ktorá však musí prejsť k zodpovednosti a rozhodnosti. Ďalšie svedectvo o tom, ako súčasná kríza zasiahla do života rodiny, predniesla jedna rodina z Grécka. V odpovedi poukázal na potrebu solidarity štátov a zároveň osobného zaangažovania sa do riešenia tohto utrpenia.

Rodina z USA zasa hovorila o náročnosti sklbenia času v práci a času venovaného rodine. Benedikt XVI. v odpovedi naznačil možnosti riešenia tejto veci, a to, že požiadal zamestnávateľov, aby nedeľu venovali rodine, ale zároveň vyzval k tomu, aby samotné rodiny vynaložili väčšiu námahu pri usporiadaní svojich životných priorít. Posledné svedectvo predniesli brazílski manželia, ktorí ako psychoterapeuti pracujú s rozvedenými osobami. Preto aj ich otázka na Svätého Otca sa týkala toho, ako majú povzbudiť ľudí, ktorí trpia rozvodom. Vo svojej komplexnejšej odpovedi poukázal na dôležitosť ich služby ako psychoterapeutov, potom poukázal na potrebu prevencie pred rozvodmi, ale tiež na úlohu cirkevného spoločenstva sprevádzať a neopúšťať rozvedených, aby sa cítili byť prijatými, milovanými a členmi Cirkvi.

Odpovede Benedikta XVI. na Festivale svedectiev v Miláne

1. CAT TIEN (dievčatko z Vietnamu):

Ciao, Papa. Som Cat Tien, a pochádzam z Vietnamu.

Mám sedem rokov a chcem ti predstaviť moju rodinu. Toto je môj ocko Dan. Moja mama sa volá Tao a toto je môj braček Binh. Chcela by som niečo vedieť o tvojej rodine a o tebe, keď si bol taký malý ako ja...

SVÄTÝ OTEC: Ďakujem, moja drahá, i tvojim rodičom: ďakujem zo srdca. Pýtala si sa na moju rodinu: spomienok mám naozaj veľa! Poviem niekoľko. Najdôležitejšou udalosťou v našej rodine bola vždy nedeľa, a tá začínala už v sobotu popoludní. Otec nám čítal nedeľné čítania z knihy, ktorá bola v tom čase v Nemecku veľmi populárna, a v nej boli tieto texty vysvetlené. Takto začínala nedeľa: vstupovali sme do liturgie, do atmosféry radosti. Na ďalší deň sme išli na s. omšu. Nakoľko pochádzam z blízkosti Salzburgu, hrali sa u nás skladby Mozarta, Schuberta, Haydna – a keď začínalo Kyrie, zdalo sa mi, akoby sa otvorilo nebo. Potom bol pre nás dôležitý spoločný obed, ktorý bol pre nás samozrejmosťou. A po ňom sme veľa spievali: môj brat je dobrý hudobník, už ako chlapec skomponoval skladby pre nás všetkých a tak celá rodina spievala. Otec hrával na citare a spieval. Boli to nezabudnuteľné chvíle. Okrem toho boli pre nás samozrejmosťou spoločné výlety, prechádzky. Bývali sme blízko lesa a prechádzky v ňom boli nádherné ako i rôzne hry a dobrodružstvá. Jedným slovom, boli sme jedno srdce a jedna duša, s mnohými spoločne strávenými chvíľami, i v ťažkých časoch vojny, poznačených najprv diktatúrou a potom chudobou. Naša vzájomná láska i radosť z jednoduchých vecí bola silou, ktorá nám umožňovala prežiť i tieto situácie. Zdá sa mi, že toto bolo veľmi dôležité: radosť z jednoduchých vecí sa šírila zo srdca toho druhého. Vyrastali sme v presvedčení, že je dobré byť človekom, lebo sme videli Božiu dobrotu, odrážajúcu sa v rodičoch a súrodencoch. Pravdu povediac, keď sa snažím predstaviť si raj, vždy sa mi zdá, že sa ponáša na čas môjho detstva a mladosti.

V tejto atmosfére dôvery, radosti a lásky sme boli šťastní a myslím si, že raj by mohol byť podobný obdobiu mojej mladosti. Preto dúfam, že idem “domov”, kráčajúc v ústrety “druhej strane sveta”.

2. SERGE RAZAFINBONY a FARA ANDRIANOMBONANA (Snúbenci z Madagaskaru):

SERGE: Svätý Otec, sme Fara a Serge a prichádzame z Madagaskaru. Zoznámili sme sa vo Florencii, kde študujeme, ja inžinierstvo a ona ekonomiku. Sme štyri roky zasnúbení a ako náhle ukončíme štúdiá, chceme sa vrátiť domov, aby sme mohli pomáhať našej vlasti i prostredníctvom našej profesie.

FARA: Modely rodiny, ktoré prevládajú na západe nás nepresvedčili a sme si vedomí i silného tradicionalizmu v našej Afrike, ktorý je už istým spôsobom prekonaný. Vnímame, že sme stvorení jeden pre druhého, preto sa chceme zosobášiť a podieľať sa na spoločnej budúcnosti. Túžime, aby každý aspekt nášho života bol orientovaný podľa evanjelia. Hovoriac o manželstve, Svätý Otec, nachádzame jedno slovo, ktoré nás na jednej strane priťahuje, a na strane znepokojuje: „navždy...”

Svätý Otec: Drahí priatelia, ďakujem za vaše svedectvo. Moja modlitba vás bude sprevádzať na vašej ceste zasnúbenia a dúfam, že s pomocou evanjeliových hodnôt budete môcť vytvoriť rodinu “navždy”. Naznačili ste rôzne typy manželstiev: poznáme «mariage coutumier» Afriky i manželstvo na západe. I v Európe, do konca devätnásteho storočia, prevažoval iný model manželstva, aký poznáme teraz: často bolo akýmsi kontraktom medzi rodmi, so snahou tieto rody udržať, zaistiť tak budúcnosť, ochrániť bohatstvo atď. Budúcich manželov vyberali klany, v nádeji, že budú vhodní jeden pre druhého. Tak to bolo i v mojej vlasti. Pamätám si, že v malej dedinke, kde som chodieval do školy, bola väčšina takýchto manželstiev. Po devätnástom storočí prišla emancipácia jedinca, osobná sloboda a manželstvo sa už viac nezakladá na vôli iných, ale na vlastnej voľbe. Začína ako zamilovanie, stáva sa zasnúbením a následne manželstvom. Vtedy sme boli presvedčení, že toto je jediný model a že láska sama osebe zaistí “navždy”, pretože láska je absolútna, vyžaduje všetko, teda i čas, ktorý je “navždy”. Žiaľ, skutočnosť je iná. Vidíme krásu zamilovania, ktoré však nie je vždy trvalé, ale ako každý cit, časom pomíne. Vidíme, že prechod od zamilovania k zasnúbeniu a manželstvu si vyžaduje rôzne rozhodnutia a vnútorné skúsenosti. Ako som už naznačil, zamilovanie je krásne, potrebuje však byť očisťované, má sa stať cestou rozlišovania, to znamená, že do hry musia vstúpiť i rozum a vôľa. Rozum, cit a vôľa sa majú zjednotiť. Pri vysluhovaní sviatosti manželstva sa Cirkev nepýta: „si zamilovaný?”, ale „chceš?”, „si rozhodnutý?”. To znamená, že zamilovanie sa má stať pravou láskou zahŕňajúcou vôľu a rozum v období zasnúbenia, očisťovania, ktoré je cestou do hĺbky, keď človek naozaj presvedčený so všetkými svojimi schopnosťami, rozhodnutím rozumu a silou vôle zvolá: „áno, toto je moja cesta”. Často myslím na svadbu v Káne. Prvé víno je chutné, je ním zamilovanie. Ale netrvá do konca. Musí prísť druhé víno, čo znamená, že musí fermentovať a dozrieť... Definitívna láska, ktorá sa stane skutočným „druhým vínom” je krajšou ako prvé víno. A po tomto máme túžiť. Tiež je dôležité, aby ste neboli izolovaní ako jedinci a ako “ja a ty”, ale aby ste do svojho sveta zahrnuli farské spoločenstvo, Cirkev, priateľov... Tento správny postoj, spoločenstvo života s inými, uprostred rodín, ktoré sa podporujú, je dôležitý a iba takto spoločne s komunitou, priateľmi, Cirkvou, vierou a s Bohom toto víno dozrieva a vydrží navždy. To vám želim.

3. RODINA PALEOLOGOS (z Grécka)

NIKOS: Kalyspera! Sme rodina Paleologos. Pochádzame z Atén. Volám sa Nikos a moja manželka Pania. A toto sú naše dve deti Pavlos e Lydia.

Pred rokmi sme si spolu s dvoma priateľmi založili malú firmu informatiky, do ktorej sme investovali všetko, čo sme mali. Aktuálna tvrdá ekonomická kríza spôsobila, že zákazníkov drasticky ubudlo a tí, čo zostali, stále viac oddŕaľujú platby. Sotva sme schopní vyplatiť našich dvoch zamestnancov; a nám i našim spoločníkom ostane málo. Prostriedkov na obživu našich rodín každým dňom ubúda. Sme jedni z mnohých, podobní miliónom iných. Ľudia kráčajú po uliciach mesta so sklonenými hlavami. Nikto nikomu nedôveruje, chýba nám nádej.

PANIA: I keď veríme v prozreteľnosť, len s námahou si dokážeme predstaviť budúcnosť našich detí. Sú dni a noci, Svätý Otče, keď sa pýtame ako ďalej a ako nestratiť nádej. Čo môže Cirkev povedať ľuďom a rodinám takmer bez perspektív?

SVÄTÝ OTEC: Drahi priatelia, ďakujem za toto vaše svedectvo, ktoré zasiahlo moje srdce a srdcia nás všetkých. Čo na to môžeme odpovedať? Slová nestačia. Musíme urobiť niečo konkrétne a všetci trpíme tým, že nič konkrétne spraviť nemôžeme. Hovorme najprv o politike: myslím si, že by mal zosilniť zmysel pre zodpovednosť vo všetkých stranách, aby nesľubovali veci, ktoré nemôžu zrealizovať, nezháňali účelovo hlasy voličov, ale boli zodpovední za všeobecné dobro a aby politika bola vždy vnímaná ako ľudská a morálna zodpovednosť pred Bohom a pred ľuďmi. Jedinci tak samozrejme trpia, často bez možnosti brániť sa. Predsa len môžeme povedať: snažme sa každý robiť, čo môžeme, myslieť na seba, na svoju rodinu, na iných s veľkým zmyslom pre zodpovednosť, uvedomujúc si, že obety sú potrebné kvôli tomu, aby sme sa mohli posunúť vpred. Tretí bod: Čo môžeme robiť my? Toto je otázka, ktorú si dávam v tejto chvíli. Možno by pomohlo partnerstvo medzi mestami, spolupráca medzi rodinami a farnosťami. V Európe máme sieť partnerstiev, kultúrnej výmeny, ktoré sú iste dobré a užitočné, ale možno potrebujeme partnerstvá iného typu, napríklad, aby jedna rodina na Západe, v Taliansku, Nemecku, Francúzsku pomohla inej rodine, a tak i rodiny a mestá, aby skutočne prevzali takúto zodpovednosť a pomohli v konkrétnom zmysle. Uistujem vás: ja a mnohí iní sa za vás modlíme a táto modlitba nespočíva iba v slovách, ale otvára srdce pred Bohom a tak tvorivo hľadá riešenia. Dúfajme, že Pán vám pomôže, že vám bude vždy pomáhať. Ďakujem.

4. RODINA RERRIE (z USA)

JAY: Žijeme v blízkosti New Yorku. Volám sa Jay, pôvodom som jamajčan a pracujem ako účtovník. Moja manželka Anna je pomocnou učiteľkou.

Toto sú naše dve deti, majú 2 a 12 rokov. Iste si viete predstaviť, Svätý Otec, že náš život je poznačený neustálym naháňaním času, rôznych záležitostí a komplikácií každého druhu. I u nás, v USA, je jednou z priorít udržanie si pracovného miesta a kvôli tomu nie je možné hľadiť na ohraničenosť pracovnej doby, čím často trpia i rodinné vzťahy.

ANNA: Nie je to vždy jednoduché. Máme dojem, že inštitúcie a pracovné zariadenia nie vždy podporujú zosúladenie pracovného programu s časom, ktorý má byť venovaný rodine. Svätosť, vieme si predstaviť, že i pre Vás nie je jednoduché zladať nekončiace

povinnosti s odpočinkom. Môžete nám poradiť ako nájsť túto potrebnú harmóniu? Ako pomôcť rodinám prežívať vo víre toľkých podnetov dnešnej spoločnosti sviatky podľa Božieho srdca?

SVÄTÝ OTEC: To je dôležitá otázka. Myslím, že rozumiem tomuto rozporu medzi dvoma prioritami: zásadnou dôležitosťou pracovného miesta a prioritou rodiny. Ako ich zladať? Pokúsím sa dať nejakú radu. Po prvé: existujú podniky, ktoré rodinám poskytujú určité výhody – pri príležitosti narodenín a pod. – a uvedomujú si, že dopriatie voľného času je v konečnom dôsledku výhodné i pre podnik, pretože umocňuje pozitívny vzťah k práci i k samotnému podniku. Chcel by som preto vyzvať zamestnávateľov, aby mysleli na rodiny i na to ako im pomôcť zladať dve spomenuté priority. Po druhé: zdá sa mi, že je potrebné snažiť sa o istú prirodzenú tvorivosť, čo však nie je vždy jednoduché. Každý by mal do rodiny prispieť aspoň malým vkladom radosti, pozornosti, sebazaprenia, aby tak mohla byť spolu a svorne prijímať a prekonávať noci a temnoty, o ktorých sme hovorili. Je dôležité myslieť na to, akým veľkým dobrodomím je rodina. I uprostred veľkých starostí prijímať každý deň ako nádherný dar v snahe o zosúladenie spomínaných dvoch priorít. Takisto nedeľa, sviatok; dúfam, že deň Pána je v Amerike dodržiavaný. Myslím si, že pre to, aby sme sa stali vnútorne slobodnými, je potrebné pochopiť nedeľu ako deň Pána a zároveň ako deň človeka. Toto bol podľa príbehu o stvorení pôvodný úmysel Stvoriteľa: aby v jeden deň týždňa boli všetci voľní. V tejto slobode jedného pre druhého, pre seba, sme slobodní pre Boha. Myslím, že vtedy, keď bránime nedeľu a sviatky ako Božie dni a tým i dni človeka, bránime slobodu. Želám vám všetko dobré.

5. RODINA ARAUJO (z Porto Alegre/Brazília)

MARIA MARTA: Svätosť, tak ako inde vo svete, i u nás v Brazílii dochádza k rozpadu manželstiev a počet týchto prípadov narastá. Volám sa Maria Marta, a môj manžel je Manoel Angelo. Sme spolu 34 rokov a už máme vnúčatá. Ako lekári a rodinní psychoterapeuti sa stretávame s mnohými rodinami a vidíme, že v konfliktoch medzi manželmi prevažuje ťažkosť odpustiť a prijať odpustenie. Stretli sme sa v rôznych prípadoch s túžbou založiť si nové manželstvo, ktoré by malo vytvoriť akúsi istotu i pre deti, ktoré sa rodia z nových zväzkov.

MANOEL ANGELO: Niektoré z týchto párov by sa chceli priblížiť k Cirkvi, ale keď vidia, že nemôžu pristupovať k sviatostiam, cítia sa veľmi sklamaní. Cítia sa byť vyradenými, poznačenými neodvolateľným rozsudkom. Tieto zranenia sa stávajú súčasťou sveta a sú našimi zraneniami i ranami celého ľudstva. Svätý Otče, vieme, že Cirkvi táto situácia veľmi leží na srdci. Aké slová a aké znamenie nádeje im môžeme poskytnúť?

SVÄTÝ OTEC: Drahí priatelia, veľká vďaka za vašu veľmi užitočnú prácu rodinných psychoterapeutov. Ďakujem za všetko, čím pomáhate týmto trpiacim ľuďom. Problém rozvedených a znovu zosobášených naozaj patrí k veľkým bolestiam dnešnej Cirkvi. A nemáme na to jednoduché recepty. Utrpenie je veľké. Môžeme iba povzbudiť farnosť a jednotlivcov, aby pomáhali týmto ľuďom znášať utrpenie rozchodu. Osobne si myslím, že je veľmi potrebná prevencia, to znamená od začiatku prehlbovať zamilovanosť, aby

postupne prešla do hlbokého, zrelého rozhodnutia; potom doprevádzať manželstvá, aby sa rodiny nikdy necítili osamotené, ale boli na svojej ceste zodpovedne doprevádzané. Pokiaľ ide priamo o týchto ľudí, musím povedať – ako ste už naznačili – že Cirkev ich má rada. Túto lásku však musia vidieť a cítiť. Myslím, že veľkou úlohou farností, katolíckeho spoločenstva, je urobiť všetko, čo je v jeho možnostiach, aby títo ľudia cítili, že sú milovaní, prijímaní, že nie sú „mimo“, i keď nemôžu prijať rozhrešenie a eucharistiu. A i keď nie je možné udeliť im rozhrešenie v spovedi, pravidelný kontakt s kňazom, duchovným doprevádzateľom je dôležitý, pretože takto môžu vnímať, že sú vedení a doprevádzaní. Taktiež je veľmi dôležité, aby pocítili, že eucharistia je naozajstná a prijatá a vedeli, že pokiaľ sú v spoločenstve s Kristovým Telom, i bez hmatateľného prijatia sviatosti môžeme byť duchovne zjednotení s Kristom v jeho Tele. Je dôležité to pochopiť a skutočne nájsť možnosť, ako prežívať vieru s Božím Slovom, so spoločenstvom Cirkvi a uvedomiť si, že ich trápenie je pre Cirkev darom, pretože slúži všetkým, i obrane stabilnej lásky a manželstva. Toto utrpenie nie je iba fyzickým a psychickým súžením, ale i utrpením pre veľké hodnoty viery v cirkevnom spoločenstve. Myslím, že ich utrpenie, ak je skutočne vnútorné prijaté, je pre Cirkev darom. Je potrebné, aby vedeli, že práve takto slúžia Cirkvi a sú v jej srdci.

Pozdrav postihnutým zemetrasením

Drahí priatelia, hlboko prežívame vašu bolesť, vaše utrpenie. Modlím sa každý deň, aby toto zemetrasenie konečne prestalo. Všetci sa chceme spojiť a pomôcť vám. Buďte si istí, že na vás nezabudneme a urobíme všetko pre to, aby sme vám pomohli – Caritas, všetky cirkevné organizácie, štátne inštitúcie, rôzne spoločenstvá – každý z nás chce pomôcť, či už duchovne, modlitbou, blízkosťou nášho srdca, či materiálne. Intenzívne sa za vás modlím. Nech vám pomáha Boh, nech pomáha nám všetkým! Nech vás Pán požehná!

Zdroj: VR SK

<http://www.tkkbs.sk/view.php?cislocclanku=20120603006>

BENEDIKT XVI. V MILÁNE - 3. DEŇ

Viac než milión ľudí sa zúčastnilo na záverečnej slávnostnej svätej omši, ktorú slávil Benedikt XVI. v parku Bresso. Prítomní boli tiež viacerí verejní činitelia ako napríklad taliansky premiér Mario Monti s manželkou a ďalší. Pred svätou omšou Svätého Otca privítal kardinál Angelo Scola. Svätý Otec vo svojej homílii vychádzal z čítaní dnešnej slávnosti Najsvätejšej Trojice a zameral sa na najhlbšiu podstatu rodiny.

Homília Benedikta XVI. zo svätej omše v Miláne

Ctihodní bratia v biskupskej službe,
Vážení občianski predstavitelia,
Drahí bratia a sestry

V dnešné ráno prežívame chvíľu veľkej radosti a spoločenstva pri slávení eucharistickej obety. Sme veľkým zhromaždením, spojeným s nástupcom sv. Petra, zloženým z

mnohých národov. Môžeme v ňom vidieť znázornenie Cirkvi, jednej a univerzálnej, založenej Kristom. Ona je ovocím poslanca, ktoré, ako sme počuli v evanjeliu, Ježiš zveril svojim apoštolom: ísť ku všetkým národom, robiť z nich učeníkov a „krstiť ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého“ (Mt 28,18-19).

S potešením a úctou pozdravujem kardinála Angela Scolu, milánskeho arcibiskupa a kardinála Ennia Antonelliho, Predsedu pápežskej rady pre rodinu, hlavných iniciátorov tohto Siedmeho svetového stretnutia rodín, ako aj ich spolupracovníkov, pomocných milánskych biskupov a ďalších cirkevných predstaviteľov. S radosťou pozdravujem i tu prítomné občianske authority. Vrúčne objímam predovšetkým vás, drahé rodiny! Ďakujem, že ste prišli!

V druhom čítaní nám sv. Pavol pripomína, že v krste sme dostali Ducha Svätého, ktorý nás pridružuje ku Kristovi ako bratov a vo vzťahu k Otcovi nás robí Božími deťmi, a tak môžeme volať: „Abba, Otče!“ (por. Rim 8, 15.17). V momente krstu nám bol daný zárodok nového života, Božieho života, aby sme rástli do celkového naplnenia v nebeskej sláve. Stali sme sa členmi Cirkvi, Božej rodiny, «sacrarium Trinitatis» – ako ju definuje sv. Ambróz –, „ľudu, ktorý“, ako učí Druhý vatikánsky koncil, „je zhromaždený jednotou Otca a Syna a Ducha Svätého“ (Lumen gentium, 4). Dnešná liturgická slávnosť Najsvätejšej Trojice nás pozýva kontemplovať toto tajomstvo a zároveň nás pobáda, aby sme vedome žili v spoločenstve s Bohom a medzi nami podľa jej vzoru. Sme povolaní prijať a zjednotení ďalej podávať pravdy viery, žiť vzájomnú lásku voči všetkým, deliac sa o svoje radosti i utrpenia, učiť sa žiadať i darovať odpustenie, uznávajúc rôznosť chariziem pod vedením pastierov. Jedným slovom, je nám zverené poslanie rozvíjať cirkevné spoločenstvá, ktoré budú vždy viac rodinou, schopné odrážať krásu Trojice a evanjelizovať nie iba slovom, ale povedal by som „vyžarovaním“, silou žitej lásky.

Povolanou byť obrazom Jediného Boha v Troch Osobách nie je iba Cirkev, ale i rodina, založená na manželstve muža a ženy. Na počiatku „Boh stvoril človeka na svoj obraz; na Boží obraz ho stvoril, muža a ženu ich stvoril. Boh ich požehnal a povedal im: „Plodte a množte sa a naplňte zem!“ (Gn 1,27-28). Boh stvoril človeka ako muža a ženu, s dvojitou dôstojnosťou ako i s vlastnými i komplementárnymi charakteristikami, aby obaja boli darom jeden pre druhého, navzájom sa uznávali a vytvárali spoločenstvo lásky a života. Láska robí z človeka autentický Boží obraz. Drahí manželia, v prežívaní manželstva nedarujete iba nejakú vec alebo nejakú činnosť, ale celý svoj život. Vaša láska je plodnou predovšetkým pre vás samých, pretože chcete a uskutočňujete dobro toho druhého, zakusujúc radosť v prijímaní a dávaní. Vaša láska je účinná i vo veľkodušnom a zodpovednom privádzaní detí na svet, v nežnej starostlivosti o ne i v múdrej a pozornej výchove. Je plodná i pre spoločnosť, pretože rodinné spolužitie je prvou a nezastupiteľnou školou spoločenských hodnôt, medzi ktoré patrí úcta k človeku, nezištnosť, dôvera, zodpovednosť, spolupatričnosť a spolupráca. Drahí manželia, bdejte nad svojimi deťmi a vo svete, v ktorom dominuje technika, im s pokojom a dôverou predložte dôvody prečo žiť, ukážte im silu viery i vysoké ideály, buďte im podporou v ich krehkosti. I vy, drahé deti, majte so svojimi rodičmi vzťahy plné vrúcnosti a starostlivosti. Nech sú zároveň i vzťahy medzi súrodencami príležitosťou rásť v láske.

Božia predstava o manželskom páre nachádza svoju plnosť v Ježišovi Kristovi, ktorý pozdvihol manželstvo na sviatosť. Drahí manželia, osobitným darom Ducha Svätého vás Kristus robí účastníkmi na svojej snúbeneckej láske, a robí z vás znamenie svojej lásky k Cirkvi. Je to láska verná a úplná. Ak prijímate tento dar, obnovujúc denne s vierou vaše „áno“, tak i vaša rodina, v sile, ktorá prichádza z tejto sviatosti, bude žiť z Božej lásky podľa vzoru svätej nazaretskej rodiny. Drahé rodiny, často proste v modlitbe o pomoc Pannu Máriu a sv. Jozefa, aby vás učili prijímať Božiu lásku tak, ako ju prijímali oni. Prežívať vaše povolanie nie je jednoduché najmä dnes, ale s touto láskou sa ono stáva nádhernou skutočnosťou a jedinou silou, čo môže skutočne zmeniť svet. Pred sebou máte svedectvá mnohých rodín, ktoré ukazujú cestu ako rásť v láske, to jest, ako rásť v trvalom vzťahu s Bohom, zúčastňovať sa na cirkevnom živote, rešpektovať názor druhého, byť pripravení k službe, trpezliví s ohraničeniami druhých, vedieť odpúšťať a

prosiť o odpustenie, s múdrosťou a pokorou zvládať prípadné konflikty, nachádzať súlad vo výchovných usmerneniach, byť otvorenými voči iným rodinám, voči chudobným, i zodpovedným v spoločnosti. Tieto vymenované prvky tvoria rodinu. Žíte ich s odvahou, v presvedčení, že v miere, s akou prežívate vzájomnú lásku a lásku ku všetkým, stávate sa živým evanjeliom, ozajstnou domácou Cirkvou (porov. Ap.exhort. Familiaris consortio, 49). Pár slov chcem venovať i veriacim, ktorí, i keď zdieľajú cirkevnú náuku o rodine, sú bolestne poznačení zlyhaním a odlúčením. Vedzte, že pápež a Cirkev sú vám vo vašej námahe podporou. Povzbudzujem vás, aby ste ostali spojení s vašimi spoločenstvami a zároveň vyjadrujem želanie, aby diecézy realizovali vhodné iniciatívy prijatia a blízkosti.

V knihe Genezis Boh zveruje ľudskému páru svoje stvorenie, aby ho strážil, zveľaďoval a usmerňoval podľa Božieho plánu (porov. 1,27-28; 2,15). V tomto svetle môžeme rozpoznať úlohu muža a ženy v spolupráci s Bohom na premene sveta prostredníctvom práce, vedy a techniky. Muž a žena sú obrazom Boha i v tomto vzácnom diele, ktoré majú naplňovať s takou istou láskou ako Stvoriteľ. Vnímame, že v moderných ekonomických teóriách často prevažuje utilitaristická koncepcia práce, produkcie a trhu. Boží plán a samotná skúsenosť ukazujú, že jednostranná logika vlastného záujmu a maximálneho zisku nejdú v súlade s harmonickým rozvojom zameraným k dobru rodiny a budovaniu spravodlivejšej spoločnosti, pretože so sebou prinášajú ťažkosti, veľké rozdiely, degradáciu životného prostredia, utiekanie sa ku konzumizmu ako i nepokoj v rodinách. Táto utilitaristická koncepcia sa dokonca snaží zahniezdiť vo vzájomných a rodinných vzťahoch, redukujúc ich na príležitostné skutočnosti, poznačené individualistickými záujmami, oslabujúc tak i stabilitu spoločnosti.

Nakoniec sa zastavme ešte pri jednej skutočnosti. Človek, nakoľko je Božím obrazom, je povolaný i k oddychu a oslave. Rozprávania o stvorení uzatvárajú slovami: „V siedmy deň Boh skončil svoje diela, ktoré urobil. A v siedmy deň odpočíval od všetkých diel, ktoré urobil. I požehnal siedmy deň a zasvätil ho, lebo v ňom odpočíval od všetkých diel, ktoré Boh stvoril a urobil“ (Gn 2,2-3). Pre nás kresťanov je týmto dňom nedeľa, deň Pána, Veľká noc týždňa. Je dňom Cirkvi, zhromaždenia zvolaného Bohom okolo stola jeho slova a Eucharistickej obety, ako to konáme i dnes, aby sme sa Ním živili, vstúpili do jeho lásky a žili jeho láskou. Je dňom človeka a jeho hodnôt: spolunažívania, priateľstva, spolupatričnosti, kultúry, kontaktu s prírodou, hier, športu. Je dňom rodiny, ktorá ho

prežíva spolu v atmosfére sviatku, v stretnutí sa, v zdieľaní i v účasti na svätej omši. Drahé rodiny, v uzavretých rytmoch našej doby, nestráťte cit pre deň Pána! Je oázou, v ktorej sa možno zastaviť, precítiť radosť stretnutia a uhasiť náš smäd po Bohu.

Rodina, práca, sviatok: tri Božie dary, tri rozmery našej existencie, ktoré majú medzi sebou najst' harmonickú vyrovnanosť. Zladiť čas práce a požiadavky rodiny, profesionalitu a rodičovstvo, prácu a sviatky je dôležité ak chceme vystavať spoločnosť s ľudskou tvárou. V tejto súvislosti uprednostňujte logiku „byť“ pred logikou „mať“. Tá prvá buduje; druhá ničí. Je dôležité veriť predovšetkým v rodinu, v pravú lásku, ktorá prichádza od Boha a zjednocuje s Ním a týmto spôsobom „nás premieňa na spoločné „my“, ktoré prekonáva naše rozdelenia a zjednocuje nás, aby nakoniec bol Boh „všetko vo všetkom“ (1 Kor 15, 28)“ (Enc. Deus caritas est, 18). Amen.

Preložila: sr. Agnes Jenčíková CJ

<http://www.tkkbs.sk/view.php?cisloclanku=20120603004>

Namiesto poludňajšieho príhovor pred modlitbou Anjel Pána Svätý Otec pozdravil účastníkov v siedmich rôznych jazykov a oznámil, že dejiskom budúceho svetového stretnutia rodín v roku 2015 bude vo Philadeplhii (USA).

V taliančine poďakoval kardinálovi Enniovi Antonellimu, predsedovi Pápežskej rady pre rodinu a kardinálovi Angelovi Scolovi, milánskemu arcibiskupovi za prípravu a realizáciu VII. svetového stretnutia rodín. V príhovore po francúzsky zveril všetky rodiny pod ochranu Svätej rodiny z Nazareta, aby boli miestami, kde sa rozvíja život, rodinami, kde Boh nájde svoje miesto! V angličtine poďakoval všetkým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom podieľali na realizácii práve končiaceho sa svetového stretnutia. Španielsky hovoriacim pútnikom predstavil Máriu ako model dokonalej dcéry, matky a manželky, s povzbudením, aby sa domácnosti stále viac stávali chrámami Boha a pravými domácimi cirkvami v trvalej vernosti. V portugalcine vyzval veriacich, aby spolu oslavovali Boha, aby nedeľu venovali Bohu a spoločnému odpočinku, pretože On dáva silu prekonať všetky ťažkosti. V poľštine sa obrátil predovšetkým na mladých, aby si osvojili logiku „byť“ namiesto logiky „mať“ a aby pomáhali ostatným prežívať Pánov deň ako sviatok v rodinnom kruhu.

Nakoniec sa opäť vrátil k taliančine a povedal: „Drahé rodiny Milána, Lombardie a celého sveta! S láskou vás pozdravujem a ďakujem za vašu prítomnosť. Povzbudzujem vás, aby ste boli vždy solidárni s rodinami, ktoré žijú vo väčších ťažkostiach. Mám na mysli ekonomickú a sociálnu krízu a tiež nedávne zemetrasenie v regióne Emilia. Nech vás vždy sprevádza a posilňuje Panna Mária!“

Na záver svätej omše bolo tiež oznámené, že ľuďom postihnutým zemetrasením v Taliansku odovzdal Svätý Otec prostredníctvom tamojších biskupov čiastku 500-tisíc euro. Peniaze pochádzajú od rôznych darcov, ktorí ich dali k dispozícii pre charitatívne účely podľa uváženia Benedikta XVI.

Svätý Otec po svätej omši odišiel do Arcibiskupského paláca na spoločný obed s kardinálmi a niekoľkými rodinami, ktoré sa zúčastnili na 7. svetovom stretnutí rodín. Popoludní sa ešte stretol a pozdravil členov nadácie Famiglie 2012 a členov organizačného výboru tejto pastoračnej návštevy. Následne odišiel na milánske letisko Linate, kde po rozlúčke s civilnými predstaviteľmi mesta odletel späť do Ríma.

<http://www.tkkbs.sk/view.php?cisloclanku=20120530051>

Prezident nadácie Famiglia 2012 zo zákulisia milánskeho stretnutia

Niekoľko zaujímavých postrehov biskupa Erminia De Scalziho, prezidenta milánskej nadácie Famiglie 2012, ktorá je spoluorganizátorkou stretnutia, zachytil mikrofón Vatikánskeho rozhlasu. Prvý z nich sa dotýka ohlasu spoločnosti na tému „Rodina, práca, sviatok“:

„Musím povedať, že táto téma sa v masmédiách a v občianskej spoločnosti stretla s veľkým prijatím. Je to téma – ako ju ja definujem – ‚svetská‘, pretože práca, sviatok, rodina nám dávajú príležitosť pre dialóg nielen s veriacimi, ale so všetkými, čo sa v spoločnosti zaoberajú týmito hodnotami. Rozhodli sme sa pre rozprávanie ako literárny druh. Budeme sa počúvať a konfrontovať s rôznymi pohľadmi na rodinu, prácu, prežívanie sviatkov v rôznych krajinách. Bude to veľkým obohatením o dobro, ktoré existuje v rodinách iných tvárí ako sú naše.“

Pri príprave stretnutia bola od začiatku ako genetická výbava nevyhnutná solidarita. Prezident nadácie, ktorá zriadila fond na podporu malých i väčších projektov pre realizáciu podujatia, pred niekoľkými dňami pri predstavovaní Parku di Bresso, ktorý bude hostiť stretnutia rodín s pápežom, sa vyjadril, že srdce Milánčanov oteplelo. Na otázku, čo na neho najviac v tomto zmysle zapôsobilo, odpovedal:

„Predovšetkým odpoveď na žiadosti rodín o prijatie. V tieto dni sa ma dotýkal fakt, že všetci chcú prísť, chcú vidieť pápeža. Mnohé rodiny z chudobných krajín budú prijaté bezplatne. V Miláne žije asi 300-tisíc ľudí z iných krajín, ktorí majú záujem o svojich krajanov. Mnohí si dali s tým veľa práce: dokonca napísali list pápežovi, že vo svojich komunitách príjmu svojich krajanov, ktorí prídu na stretnutie. To bolo pekné. Potom aj naši kňazi Fidei donum, a máme ich dosť z rôznych národov, poskytnú prijatie a my prispejeme k pohostinnosti výnosmi fondu.“

Milánsky arcibiskup o atmosfére v metropole Lombardie

Miláno, ktoré sa začína zaplňať rodičmi a deťmi piatich kontinentov, žije v atmosfére očakávania Medzinárodného kongresu, ktorý bude začiatkom 7. svetového stretnutia rodín. Milánsky arcibiskup kardinál Angelo Scola na vyjadrenie aktuálnych pocitov uviedol ako prvé správne slovo „vd'ačnosť“:

„Myslím, že tým prvým správnym slovom, keď hovorím za seba, je každopádne to, čo cítim vnútri, je to slovo „vd'ačnosť“. Táto príležitosť, ktorú nám Svätý Otec ponúkol a ktorú Pápežská rada pre rodinu realizuje, pomohla v realite našej diecézy, ale aj v celej občianskej spoločnosti rozvinúť hlboké uvedomenie si toho, akým nesmiernym dobrom je rodina. A teda do centra cirkevných i občianskych inštitúcií vstúpila táto zásadná a neodmysliteľná skutočnosť skrze množstvo zreých osobností, schopných byť dobrými kresťanmi, dobrými občanmi. A videl som tento počet rásť, rovnako mohutné echo, ktoré všetky komunikačné prostriedky dávajú tomuto podujatiu, ktoré navracia do centra pozornosti rodinu založenú na vernom vzťahu medzi mužom a ženou, otvorenú životu. Preto nemôžeme nebyť vd'ační, pretože je to dobro, ktoré prežívajú všetci a je to niečo, čo musíme uchovať pre súčasnosť a pre budúcnosť, ktorá sa ukazuje taká komplikovaná a namáhavá.“

Bilancie 7. svetového stretnutia rodín v Miláne

Podľa informácií, ktoré poskytli organizátori, pri príprave podujatia pomáhalo 5.300 dobrovoľníkov a zúčastnilo sa na ňom 153 národností. Na Medzinárodnom teologicko-pastoračnom kongrese, ktorý zahájil stretnutie rodín, sa stretlo 6.900 delegátov z celého sveta. Pápeža Benedikta XVI., ktorý do Milána pricestoval v piatok, zdravili popri cestách jeho trasy státisíce veriacich. Svätý Otec sa v sobotu prihovoril približne 5.500 kňazom, rehoľníkom, rehoľníčkam a diakonom a v rovnaký deň sa na štadióne San Siro stretol s 80-tisícami birmovancov. Jeho program pokračoval aj v podvečer Festivalom svedectiev, na ktorom sa zúčastnilo 350-tisíc ľudí. Až jeden milión veriacich prišlo v nedeľu 3. júna na svätú omšu do parku Bresso, ktorej predsedal Benedikt XVI., a viac ako 2 milióny Talianov si ju pozrelo prostredníctvom priameho prenosu, ktorý zabezpečovala talianska televízia RaiUno.

PAPA BENEDETTO XVI
A MILANO

IL CONGRESSO
INTERNAZIONALE
TEOLOGICO
PASTORALE

Vydalo: Diecézne pastoračné centrum pre rodinu Banskobystrickej diecézy
pre vnútornú potrebu

zdroj: www.tkkbs.sk, www.rodina.kbs.sk